

CINEMA

Bernard Shaw i el mite *Pigmalió*

Sergi Rubió Soler

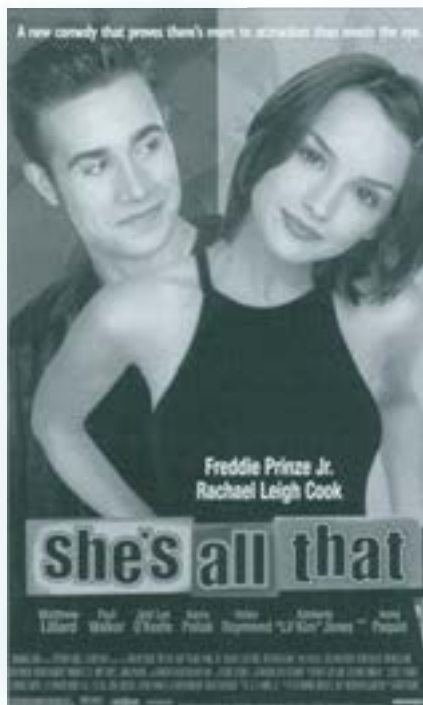
Quan George Bernard Shaw (Dublín, 1856-1950) escrivia, el 1914, la seva immortal *Pigmalió*, la seva ment mai no pogué imaginar que aquella pobre desafortunada, Eliza Doolittle, podria ser tractada com ho fou, de la ma del gran George Cukor, 50 anys més tard. Ni en els seus més profunds somnis, ni en els seus més capritxosos malsons, l'escriptor irlandès podria veure aquella brillant transformació, aquell ventall de bellesa donant vida a les pàgines de la seva popular obra, mil vegades corregida, d'un manuscrit que seria clau en tota la història de la literatura, el tema de la qual pretenia i aconseguí a l'hora.

La bellesa, la música, la màgia del cinema, i la categoria dels actors que protagonitzaren la primera versió cinematogràfica de l'obra de Shaw, *My fair lady* (1964, George Cukor), Rex Harrison i Audrey Hepburn, posaren la guinda final a un meravellós espectacle, on la música de Frederick Loewe regna des de la inoblidable presentació del principi, fins al trist, agraït i fantàstic final entre el Professor Higgins (Harrison) i Eliza Doolittle (Hepburn).

Encara ara, com passa en tot clàssic en la seva permanència en el temps, commou contemplar la metamorfosi que lentament es va exercint sobre la jove Eliza. Commou perquè ja des de les primeres seqüències, amb el seu atrotinat barret i la seva cara bruta, la foscor va, de mica en mica, veient la llum feta bellesa, per tal d'ensenyar-nos a una elegant senyora d'elegància extraordinària, amb un coll envoltat de perles, i un somriure aterrador, transformat en la mas exquisida de les flors.

26 anys després, la segona adaptació de *Pigmalió* (barrejada ara amb una altra adaptació literària, la revisió del conte *La venta focs*, de Charles Perrault), tornaria a esdevenir un clàssic, i la pel·lícula, per excel·lència, més glamorosa de la seva dècada, *Pretty*

Woman (1990, Garry Marshall). En aquesta segona versió, traslladem l'entrada al Covent Garden del Londres de principis del segle XX, a l'entrada al Hollywood Boulevard de Los Angeles que fa, amb el seu esportiu, el tauró dels negocis Edward Lewis (Richard Gere), que anys més tard havia fet el professor Doolittle en aquell teatre, sentint-se escandalitzat, per la manera de parlar d'aquella venedora de flors. A l'entrada a aquesta (també fosca) zona de Los Angeles, no serà precisament escàndol el que sentirà Lewis en creuar-se amb la prostituta Vivian (Julia Roberts). La unió d'ambdós personatges esdevindrà una simfonia, en la que ell aprendrà a viure, i en la que, amb Vivian, com passava a la cinta de Cukor, veurem la transformació d'una malparlada, i abandonada a la sort, treballadora del carrer en

tota una dama de l'alta societat, acabant, també, encaixant la seva manera de parlar i de comportar-se en públic. I com també passa entre "professor" i "alumna", o entre el príncep blau que allibera la jove ventafocs amb el seu cavall, el que en *My fair lady* pretenia ser una aposta del professor de fonètica Henry Higgins, i en aquesta nova comèdia romàntica una bona companyia, tot acabarà desembocant cap a l'amor entre els dos personatges principals.

26 anys separen ambdues pel·lícules, però les dues cintes han esdevingut una química entre els seus actors protagonistes que viurà a la memòria de molts cinèfils, quedant, també immortalitzats, els seus temes musicals, *It must have been love* dels Roxette, o el mític tema de Roy Orbison *Oh, pretty woman*, temes ara ja tan immortals com el que es composà per a la pel·lícula de Cukor *In Spain the rain is mainly in the plain*.

Es coneix una tercera inspiració en la novel·la de Shaw, *Alguien como tú*, el debut a la direcció de Robert Iscove el 1999, que potser ha passat per les cartelleres d'una manera molt més desapercibuda – encara que no tant com el seu oblit en el temps – però que, no obstant, suposa la reunió d'algunes de les futures estrelles del Hollywood del nou segle: Freddie Prinze, jr., Matthew Lillard, la guanyadora d'un Òscar amb només 10 anys, Anna Paquin per *El piano* (1993, Jane Campion) o el ja popular Kieran Culkin. El plantejament de la història demostra una més que clara influència del plantejament de *My fair lady*, on també veiem una aposta entre dos personatges masculins sobre un tercer personatge femení. En aquesta nova versió, Zach (Freddie Prinze, jr.) aposta al seu company d'institut que qualsevol noia, amb el pentinat, el maquillatge i el vestuari apropiats, pot convertir-se en la reina de la promoció. Elegeixen l'aneguet lleig de l'institut, Laney Boggs (Rachel Leigh Cook) que, recordant, de passada, la terrorífica ver-

sió que en va fer Stephen King a una de les seves novel·les, *Carrie*, només amb uns tocs d'autoestima i recolzament animic dels amics, com si d'una serp que es va desfent de les seves capes es tractés, Laney es desfarà la cua, els jerseis amples i es treu les ulleres, per ensenyar la seva (més que destacada) bellesa exterior que sempre ha residit en ella, i on també l'objectiu de la trama acabarà esdevenint un enamorament amb el protagonista masculí que ha potenciat en ella una bellesa molt amagada.

JAUME CODINA I PONT
ADMINISTRADOR DE FINQUES

Concepció, 25, 1r. - 08202 SABADELL
Tels. 93 726 03 45 - 93 727 33 01

Galeria

EXPOSICIONS
OBRA PERMANENT

PASSEIG DE LA PLAÇA MAJOR, 27
08201 Sabadell • Telf./fax 93 727 37 94

Interiors

"tot un estil"

MOBLE DISSENY
I DECORACIÓ

Sant Cugat, 11 - SABADELL